

Yago Hortal, el color té vida pròpia

La Fundació Vila Casas dedica la primera retrospectiva a l'artista

SP37, 2013. Acrílic sobre tela, 170 x 190 cm.

Els boscos es varen fer més i més profunds. Els troncs més i més grossos. Les copes més verdes i denses. L'aire cada vegada més opac. Els matolls més i més frondosos. Els bolets més i més gruixuts. Fins que no quedà res més que bolets per on caminar.

Wassily Kandinsky, *Sounds*.

Arribo al Museu Can Framis molt abans de l'hora indicada. Aprofito l'estona per donar una ullada a l'espai, que ha abandonat l'aspecte de globus albi per quedar esquitxat dels colors d'una obra tan recent com cèlebre. La Fundació Vila Casas (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/allo-era-abans-aixo-es-ara>) ha organitzat una retrospectiva de l'obra de Yago Hortal (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/allo-era-abans-aixo-es-ara>) (Barcelona, 1983), que va fer la seva primera exposició el 2006 i s'ha convertit en un dels pintors amb més projecció internacional de l'estat, havent exposat a Berlín, Àustria o als Estats Units.

Yago Hortal i Peter Halley, *H + H4*, 2015 - 2016. Impressió d'injecció de tinta en paper Epson Hot Press, 60 x 52,5 cm.

El comissari de l'exposició, Enric Juncosa, la inaugura definint la producció d'Hortal com "una obra que no té forma sinó que en busca constantment de noves". Yago Hortal pretén representar allò d'atzarós i accidental en l'acte creatiu a través de la pinzellada pura, en un retorn a la materialitat del color. L'artista fa palès que de la seva pintura "sempre se'n parla en termes de color" però ell

creu que "és molt, molt més... És el gest, la forma d'aplicació de la pintura". Ens trobem, doncs, davant la reivindicació del gest pictòric en un moment en què l'art contemporani sembla haver-li donat l'esquena.

SP133, 2016. Acrílic sobre tela, 92 x 73 cm. Col·lecció Alexander Rhomberg.

"Has dit que la teva obra és una provocació de l'atzar. Com es provoca, a l'atzar?", li pregunto. Ell contesta, encongint les espatlles, que sap perfectament que no pot provocar-se un accident. "El que pretenc és crear un revulsiu i perdre el control sobre el que passa després." Sembla estar d'acord que la seva pintura és un procés obert i fonedís quan explica que no posa títols als quadres, que els dona les inicials de l'estudi on els va crear. ?No vull condicionar la lectura de l'espectador. D'interpretacions de la meva obra n'hi ha tantes com punts de vista i de punts de vista n'hi ha tants com persones.?

Senda 1, 2007. Acrílic sobre tela, 150 x 150 cm. Col·lecció Victor Gayete-Alfonso Avila.

No puc evitar preguntar-li, veient com parla de lectures, a quin gènere adscriuria els seus quadres. Em contesta, amb un somriure tímid, que li agradaria pensar que són poesia, ?però potser és massa ambiciós?. Es tracta d'una mostra ordenada de manera més o menys cronològica, que para atenció a l'evolució de l'estil d'un artista que, efectivament, ha creat una obra que funciona per adhesió, com certa tradició poètica, i que, com la poesia, funciona a partir de la força de la imatge,

creant un llenguatge deslligat del referent.

P71, 2009. Acrílic sobre tela, 150 X 150 cm. Col·lecció particular.

Al llarg de la retrospectiva trobem que es produeix el que Hortal anomena "un loop entre la primera i l'última sala". Ara, segons diu, explora un retorn a la pintura de capes, a l'error postergat. "Vull veure què passa si no descarto els quadres, on em porta el procés creatiu. Entenc que la pintura és una acceptació del propi error." Sonia Delaunay, artista d'avantguarda, va dir una vegada que "el color té vida pròpia". No puc evitar preguntar-me quina mena de vida dona lloc als colors que tinc just davant. "La teva obra és descrita com una creació arriscada i

valenta, diries que ho ets?" Ell contesta que depèn, que "en molts sentits no, en d'altres sí... Per dedicar-te a aquest món ho has de ser una mica, de valent, però no crec que sigui agosarat. Penso bastant les coses, soc més aviat tranquil. Potser allò que pinto és una manera de fer balanç perquè, de fet, sóc una persona poc visceral".

SP257, 2020. Acrílic sobre tela, 230 x 190 cm.

Hortal, que confessa que "peco de perfeccionista", contesta sense cap mena de dubte que ell és

més crític amb la seva pintura que la crítica artística i reconeix que viu aliè a la repercussió que aquesta té, especialment a les xarxes socials. "És cert que la meva feina ha estat molt exposada i m'agrada pensar que ara n'està menys. No m'interessen les xarxes socials. Instagram està fent molt mal i, al final, tot s'assembla. No m'interessa perquè em sembla un falsejament. Jo sempre he tingut molt clar que l'art és una cosa i el mercat de l'art, una altra. Si vols viure de l'art, has de mercantilitzar la teva obra, però l'art és el que passa de l'estudi cap endins i el mercat, allò que passa cap enfora."

Explica que en el seu nou estudi del Poblenou explora la pintura monocroma i les possibilitats dels tons minerals de negre. No abandona, però, la composició a partir d'una sola acció que ho conté tot, un traç que tendeix a l'infinit, perquè Hortal pretén ?que la pinzellada comenci en el llenç i acabi en la ment de l'espectador?.

SP211, 2018. Acrílic sobre tela, 146 x 160 cm. Col·lecció Privada Fundació Vila Casas.

L'ordre pictòric d'Hortal, tan ple de llum, tan saturat, que opera com una borrasca neural il·luminant les emocions de l'espectador, explicant-nos allò que no sentíem, serà al Museu Can Framis (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/allo-era-abans-aixo-es-ara>) fins al 30 de maig.

SP2018, 2018. Acrílic sobre tela, 97 x 130 cm.